

[Wilhelm]

bart ikke det prokuratorkneb, som er for plat for de nuværende regeringspartier.

Nu har man så haft lejlighed til denne politiske spekulation, og den er lykkedes, for så vidt som man har fået samlet et flertal sammen om disse forslag. Det ændrer ikke ved den vurdering, vi gav af dem i forsommeren. Nedsættelsen af bloktilskuddene vil få meget følelige konsekvenser for social- og sundhedsbudgetterne og inden for skole- og kulturområdet. Det bekræftes da også af alle amts- og kommunalpolitikere, at det forholder sig sådan. Jeg kan blot nævne de erfaringer, vi har med nedsættelserne for 1983. Der har været tale om nedsættelser på de gamle madforplejning. Der har været tale om dårligere biblioteksservice og kæmpebeholdninger til børn, der var for sent med tilbageleveringerne. Der har været tale om en reduktion af bistandshjælpen til et niveau, som afviser alt, hvad der egentlig er nødvendigt for at leve, og kun opretholder det, der sikrer den rent fysiske eksistens. Der har været tale om ansættelsesstop og om afskedigelser osv.

Det er imod bedre vidende, når man påstår, at de nye nedsættelser ikke vil forværre de svage gruppers forhold yderligere. Der vil naturligvis ske en stramning af social-, skole- og kulturbudgetterne og en forøgelse af arbejdsløsheden, når disse forslag går igennem.

Det er karakteristisk, at noget sådant bliver fremlagt og gennemført af regeringen på samme tid, som arbejdsløsheden stiger voldsomt. Man skal helt over i hr. Dyremoses platte demagogiske propaganda som forleden aften i TV for at komme med eksempler på eller rettere påstande om, at denne regerings politik har ført til 22 personer i arbejde, tror jeg det var, samtidig med at hr. Dyremose fortav, at denne regerings økonomiske politik efter regeringens eget udsagn forøger arbejdsløsheden med 30.000 på årsbasis.

Vi vil ikke se noget økonomisk nettoresultat af betydning af disse nedsættelser. Vi vil se et nettoresultat i retning af forøget arbejdsløshed, men det økonomiske nettoresultat vil være spist op af udgifter flyttet over på andre konti i kraft af den forøgede arbejdsløshed. Vi vil dér opleve præcis det samme som første gang, man skar ned på de offentligt ansatte under denne krise. Det var de 3.000 i daginstitutionerne, man absolut ville fyre i sommeren 1975. Lige i disse dage

for 8 år siden lykkedes det efter mange måneders tovtrækkeri at få den daværende socialminister til at indrømme, at der ikke var sparet én krone ved disse påståede nedsættelser. Jeg husker endnu, hvordan hr. Bertel Haarder forarget råbte imod og sagde: ja men det er jo et helt falsk regnestykke, for det bygger på, at disse mennesker skal være arbejdsløse, men det skal de jo ikke. De skal over i den private sektor.

Hvem fik ret i det regnestykke? Der er ikke blevet job i den private sektor. Hvis disse mennesker har fået job i den private sektor, så er det i hvert fald på bekostning af andre, der så må gå arbejdsløse. Nettoresultatet var fuldstændig pålideligt: gennem 8 år har der ikke været sparet én krone ved fyring af de 3.000 mennesker, og præcis det samme vil vi se med det, der her kommer af forøget arbejdsløshed. Der er ingen andre steder at anbringe dem. Regeringens egen politik forhindrer det, og vi ved, at der vil være massearbejdsløshed mindst 10 år endnu her i landet.

Dertil kommer, at de sociale ulykker, nedsættelserne vil medføre, selvfølgelig på længere sigt vil skabe et langt større udgiftsbehov, som også mere end opæder den aktuelle såkaldte besparelse.

Desværre er en del af de sidste måneders debat om dette lovkompleks kørt over i en diskussion om, hvilke dele af landet der skulle have det mest elendigt. De geografiske effekter af den nye udlicningsordning betyder en belastning af hovedstadsområdet, bl.a. fordi der i forslaget ikke tages hensyn til pris- og lønforskelle og til større erhvervs-hyppighed blandt hovedstadsområdets kvinder. Baggrunden for, at det ender i en temmelig frynset diskussion om den regionale fordeling af elendigheden, er i virkeligheden, at såvel borgerlige som socialdemokratiske kommunalpolitikere har været alt for villige til at gå med på nedsættelsespolitikken.

Så vidt om bloktilskudsbesparelserne og de økonomiske nedsættelser.

Hvad angår den nye udlicningsordning, er det klart, at den har som hovedformål og i hvert fald hovedkonsekvens, at det bliver lettere for staten at skære ned på kommuners og amters virksomhed, uden at der tages hensyn til lokale sociale og økonomiske forhold. Det fremgår da også direkte af den oprindelige fremsættelse, at det faktisk var det, der